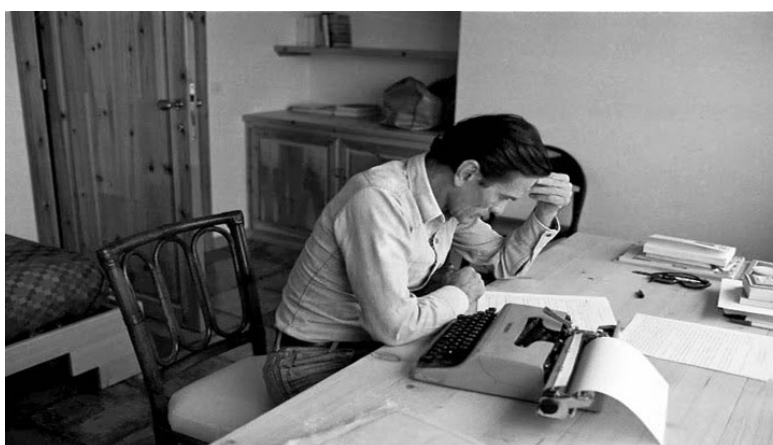

23/03/2020

El (altre) cos i l' (altra) escriptura: l'últim Pasolini a la llum de Lacan, Derrida i Nancy

En la tesi doctoral objecte d'aquest article, el cos i l'escriptura prenen dos significats nous (no lligats, del tot, al sentit) i s'analitzen des de diferents vessants de la mà de Jacques Lacan, Jacques Derrida, Jean-Luc Nancy i Pier Paolo Pasolini. Els punts de vista d'aquests intel·lectuals, des dels camps de coneixement respectius; i l'última obra de Pasolini així com la seva biografia, ajuden a repensar i a conèixer les visions ontològiques del cos i l'escriptura, dos conceptes arxiconeguts ara redescoberts.

L'eix central d'aquesta tesi doctoral és triple: d'una banda, analitza el tema del cos i l'escriptura des del vessant de la psicoanàlisi lacaniana, d'altra banda, des de la filosofia contemporània de Jacques Derrida i Jean-Luc Nancy per, finalment, analitzar els últims anys del poeta italià Pier Paolo Pasolini a la llum dels dos eixos acabats d'esmentar. Fer això implica pensar el cos i l'escriptura com una noció altra, és a dir, no es tracta del cos i l'escriptura com se les sol pensar comunament. No es tracta, doncs, del cos orgànic ni de l'escriptura com impressió en una superfície, sinó del cos que no té a veure amb els òrgans, que està vinculat a una altra cosa que sembla no obeir el sentit, el llenguatge, el pensament i de l'escriptura que no remet al sentit

sinó, precisament, a una altra cosa. D'aquí que sigui imprescindible la introducció d'aquesta altra noció per abordar els punts clau d'aquesta investigació.

La relació entre aquestes dues nocions -cos i escriptura- és també fil conductor d'aquesta tesi que es teixeix, tota ella, amb l'obra de Pasolini per respondre a la hipòtesi principal: Es pot pensar, des de la perspectiva de Jacques Derrida, Jacques Lacan i Jean-Luc Nancy, l'escriptura vinculada al cos a un altre nivell que el del sentit a partir de l'obra de l'últim Pasolini, és a dir, a partir de la seva última època?

Es fa, doncs, un recorregut per la vida i obra del poeta per ressaltar els últims deu anys de la seva obra, on es troba un gir important en el seu estil, en l'ús que fa del llenguatge i les imatges, en el lloc que atorga al cos. Per a aquest motiu, es visiten els inicis de la vida de Pasolini, especialment una escena de la seva infància primerenca en la qual recorda amb moltíssima precisió una imatge i una paraula que el van marcar profundament i per a tota la vida. Es tracta de la imatge de la part interior del genoll d'un nen mentre corria i el nom que Pasolini va donar, en aquest moment, a la sensació desbordant que va sentir en presenciar -ho. Ho va anomenar: *teta veleta*. Però també es tracta d'una interpretació -que ell mateix fa dècades més tard- de la seva obra i que considera la clau de tota ella: *ab joy*. Pasolini diu que ell no va escriure res més que aquesta expressió i la descriu com una embriaguesa, un rapte poètic, la vivència de l'alegria i el dolor al mateix temps. La relació *teta veleta- ab joy*, és explorada en el cos de la tesi per plantejar una hipòtesi en relació a ella en tant el (altre) cos i l' (altra) escriptura hi són, aquí, vinculats.

Finalment, tot i que recurrent entre línies tota la investigació, es discuteix i desenvolupa el tema de l'irrepresentable o irreductible des de la psicoanàlisi lacaniana, la filosofia de Derrida i Nancy per dilucidar el mateix tema en l'últim Pasolini. Així, s'intenta respondre a les preguntes de què i com fa Pasolini amb el que no és representable via la paraula i / o via la imatge i quin paper juga el cos en tot això.

Clàudia González

Departament de Filosofia

Universitat Autònoma de Barcelona

gonzalez.claudia@icloud.com

Referències

El (altre) cos i l' (altra) escriptura: l'últim Pasolini a la llum de Lacan, Derrida i Nancy, tesi doctoral de Clàudia González (UAB), 2019.

[View low-bandwidth version](#)